

Tractats internacionals. Lleis. Sentències del Tribunal Constitucional

Tractats internacionals

Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, fet a l'Haia el 25 d'octubre de 1980

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 16 de desembre del 2010 ha aprovat l'adhesió al següent:

Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, fet a l'Haia el 25 d'octubre de 1980

El flux migratori continental i transoceànic cada cop més freqüent i constant després de la Segona Guerra Mundial ha tingut conseqüències importants en tots els àmbits de la societat, i la família no n'ha estat l'excepció. El concepte tradicional de família entès com el conjunt de persones del mateix llinatge ha quedat immers dins d'una definició més contemporània i més àmplia que abasta qualsevol grup de persones emparentat entre si, amb independència del seu origen, raça, cultura o, fins i tot, sexe.

És precisament aquesta nova situació la que ha posat en relleu nous conflictes fins ara poc freqüents en l'àmbit familiar. Entre aquests, els que han preocupat més la comunitat internacional han estat els que afectaven els més vulnerables de tots i els que més necessitat tenien d'una tutela efectiva dels seus drets: els menors.

El dret internacional privat esdevé llavors l'única eina possible per posar ordre davant dels conflictes de civilitzacions i cultures. La proliferació en aquestes últimes dècades de nous convenis multilaterals en l'àmbit de les relacions privades són un exemple clar de l'amplitud i l'abast dels problemes als quals s'enfronta una societat cada cop més globalitzada.

El Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors va ser aprovat el 25 d'octubre de 1980 durant la catorzena sessió de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat amb

l'objectiu d'aconseguir el retorn immediat a la residència habitual de tots els menors desplaçats o retinguts il·lícitament a l'estranger per part, normalment, d'un dels seus progenitors. En l'actualitat hi ha 80 estats part.

Fins ara a Andorra, l'única via possible a l'abast d'un particular per intentar recuperar la custòdia d'un menor desplaçat a un altre estat, es realitzava, un cop obtinguda una sentència favorable, a través d'un procediment conegut com exequàtur.

L'exequàtur és un procediment que té per objecte determinar si és possible atorgar a una decisió estrangera, de conformitat amb l'ordenament jurídic de l'estat que verifica, un reconeixement que en permeti el compliment en aquell estat. En els casos que tracta el Conveni, un particular podia demanar el reconeixement i l'execució a l'estat on s'havia refugiat el cònjuge/tutor trànsfuga d'una decisió judicial que el condemnava al lliurament i a la restitució del menor al seu entorn habitual de residència.

Cal tenir en compte, però, que aquesta via llarga i costosa pot arribar a no tenir l'efecte perseguit, ja que els estats també procuren protegir els seus nacionals i descendents restablint-los una normalitat legal al seu nou lloc de residència, i per tant, no reconeixent ni respectant una situació de dret anterior.

Atès que la Llei transitòria de procediments judicials no estableix en el seu articulat cap procediment concret per als casos de segrest de menors; tenint en compte que del Conveni es desprèn la necessitat que l'estat part es doti de mecanismes interns específics per ordenar el retorn del menor objecte d'un segrest internacional, i considerant finalment que és imprescindible una actuació ràpida per part de totes les autoritats implicades en un cas d'aquesta natura, és necessari adoptar una normativa específica a l'abast de la justícia que pugui tractar aquests casos amb l'eficàcia i la celeritat que la situació exigeix, i amb l'objectiu d'assegurar un retorn ràpid del menor al seu lloc de residència habitual.

A Andorra, atesa la diversitat cultural i d'origen de la seva població, són freqüents els matrimonis entre parelles de

nacionalitats diferents. Aquesta circumstància dona lloc sovint al fet que, un cop acabada la relació, un dels cònjuges torni al seu país d'origen amb els fills del matrimoni, andorrans o no, fet que interromp clarament l'exercici del dret de visita a favor del progenitor que es queda.

Amb l'adhesió al Conveni, i un cop es donin les condicions necessàries, els ciutadans, les institucions i els organismes andorrans podran exigir als països membres del Conveni el retorn dels seus menors traslladats i retinguts il·lícitament en un altre estat. De la mateixa manera, ho podran demanar els ciutadans, les institucions i els organismes estrangers privats de la custòdia d'un menor que hagi passat a residir al nostre país. D'aquí ve que la necessitat de formar part del Conveni esdevingui també per al Principat una mesura efectiva de protecció dels infants.

Es tracta d'un instrument breu (només 36 articles dedicats al procediment) de cooperació entre estats, que intenta resoldre al més ràpidament possible, sense entrar en el fons de la qüestió, les situacions que posen en perill l'exercici efectiu dels drets de custòdia i visita dels progenitors sobre els seus fills o les institucions o organismes a càrrec seu, i persegueix el restabliment immediat de l'*statu quo*, o sigui, el retorn a la normalitat i a l'estabilitat emocional i social dels infants desplaçats o retinguts il·lícitament en un altre estat. Aquest desplaçament o retenció il·lícita queden definits al Conveni com a segrest.

L'objectiu principal del Conveni és, com s'ha dit, assegurar el retorn ràpid dels menors traslladats o retinguts de manera il·lícita en un altre estat (article 1). La celeritat és un factor molt important, per aquest motiu, es demana a tots els estats membres que prenguin les mesures necessàries perquè l'aplicació dels objectius del Conveni es faci a través dels procediments més expeditius de què l'estat disposi –procediments d'urgència (article 2). A aquest efecte, les autoritats centrals designades també han de cooperar entre elles i promoure la cooperació entre les autoritats judicials o administratives competents en el seu país que tractin aquests assumptes per assegurar el retorn immediat dels

menors al seu lloc de residència habitual (article 7 i 11).

Entre altres coses, el Conveni fixa l'edat de 16 anys com el límit màxim per exigir el retorn dels menors (article 4). Cal recordar que, en la majoria dels ordenaments jurídics, els majors de 16 anys poden ser objecte d'emancipació per diversos motius adquirint un complement de capacitat que els permet actuar amb més flexibilitat en el món del dret. Sovint, els menors poden, en alguns casos, decidir lliurement el seu lloc de residència a partir dels catorze anys. Per tant, el consentiment del menor és clau a l'hora de decidir el seu possible retorn d'acord amb la seva edat i el seu grau de maduresa emocional. D'aquí ve aquest límit d'edat.

Una de les peces clau d'aquest instrument internacional és precisament la designació d'una autoritat central competent encarregada del compliment de les obligacions del Conveni (article 6). Donada la naturalesa d'aquest instrument internacional, en què la implicació dels serveis de policia per la localització del menor i l'actuació dels òrgans judicials per la ràpida resolució del cas són totalment indispensables, s'ha considerat oportú designar el Departament d'Interior com a autoritat central competent per tractar i coordinar els casos objecte del Conveni.

El Conveni privilegia, doncs, la relació entre autoritats competents en la resolució del conflicte, malgrat que no descarta que els particulars puguin adreçar-se directament a les autoritats judicials o administratives de cada estat en concret en aplicació o no de les disposicions del Conveni (article 29).

Les autoritats centrals tenen atribuïdes unes funcions principals que poden fer efectives directament o amb el concurs d'intermediaris i que van des de localitzar el menor; fins a prevenir nous perills o perjudicis per a les parts; garantir-ne el lliurament voluntari o organitzar un arranjament amistós entre els litigants, i informar sobre la situació social de l'infant o sobre qualsevol altre aspecte relacionat amb l'aplicació del Conveni (article 7). El text no regula, però, l'estructura i l'acció d'aquestes autoritats i ho remet a la legislació interna de cada estat perquè considera que poden tenir

ja uns procediments concrets per resoldre aquests casos.

Les autoritats dels estats requerits podran denegar el retorn del menor quan la persona que ho sol·licita no exercia de manera efectiva la custòdia que s'invoca abans del desplaçament, o quan fins i tot l'havia consentit, o quan es demostrï que el retorn pot exposar el menor a un perill físic o psíquic –maltractaments o abusos, o una situació intolerable– concepte més ampli que pot incloure fins i tot la circumstància que el menor hagi de conviure amb drogoaddictes o amb persones que puguin afectar de manera negativa el seu creixement normal (article 13). I, finalment, quan no ho permetin els principis fonamentals de l'estat requerit en matèria de protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals (article 20). O sigui, per qüestions d'ordre públic. Un exemple: quan el menor pertany a una minoria ètnica que en l'estat requerit sigui objecte d'extermini.

Finalment, i només per explicar el significat de l'article 33 del Conveni, cal comentar que, malgrat que no se'n desprèn de la redacció, la intenció dels participants de la catorzena sessió de la Conferència de l'Haia era limitar l'aplicació d'aquest instrument a l'àmbit internacional i qualificar com a interns tots els conflictes que sorgeixen entre divisions territorials d'un mateix estat. En aquests casos, els problemes es resolen de la mateixa manera que ho faria un estat amb un ordenament jurídic únic.

Amb relació a les reserves que el Conveni permet efectuar, s'ha considerat apropiat formular la relativa a l'article 24 ja que en el moment de la ratificació, de l'acceptació, de l'aprovació o de l'adhesió, els estats poden oposar-se a la utilització de la llengua francesa o de l'anglesa, però en cap cas de totes dues. En el cas d'Andorra, s'ha considerat adequada, atesa la nostra història, les estretes relacions institucionals amb el país veí i la nostra condició d'estat membre de l'Organització Internacional de la Francofonia, formular una reserva amb relació a l'ús de la llengua anglesa, en el sentit que l'autoritat central andorrana només acceptarà demandes, comunicacions o altres documents redactats en la llengua original si van acompanyades d'una traducció al català, o, quan

això no sigui factible, d'una traducció al francès.

A més a més, les autoritats centrals tenen l'obligació de no imposar cap despesa derivada del compliment del Conveni, principalment en relació amb les despeses derivades dels procediments judicials o de la participació d'advocats o assessors legals. Només poden demanar les que es derivin de l'operació de retorn del menor. Igual com ho han fet la majoria d'estats parts, Andorra ha formulat una reserva en aquest sentit.

Tenint en compte les consideracions exposades, s'aprova:

L'adhesió al Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, fet a l'Haia el 25 d'octubre de 1980.

El Ministeri d'Afers Exteriors i Relacions Institucionals donarà a conèixer la data d'entrada en vigor d'aquest Conveni per a Andorra.

Casa de la Vall, 16 de desembre del 2010

Josep Dallerès Codina
Síndic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Nicolas Sarkozy
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors

Els estats signataris d'aquest Conveni,

Profundament convençuts que l'interès del menor té una importància primordial en tot allò relatiu a la seva custòdia,

Amb la finalitat de protegir el menor, en l'àmbit internacional, contra els efectes perjudicials d'un desplaçament o d'una retenció il·lícits, i d'establir

procediments a fi de garantir el retorn immediat del menor a l'estat de la seva residència habitual, com també de garantir la protecció del dret de visita,

Decideixen, a aquest efecte, concloure un Conveni i acorden les disposicions següents:

Capítol I - Àmbit d'aplicació del Conveni

Article 1

Aquest Conveni té per objecte:

- a) garantir el retorn immediat dels menors desplaçats o retinguts il·lícitament en qualsevol estat contractant;
- b) fer respectar de manera efectiva als altres estats contractants els drets de custòdia i de visita que existeixen en un estat contractant.

Article 2

Els estats contractants adopten totes les mesures adequades per garantir, dins els límits del seu territori, la consecució dels objectius del Conveni. A aquest efecte, han de recórrer als seus procediments d'urgència.

Article 3

El desplaçament o la retenció d'un menor són considerats il·lícits:

- a) quan infringeixen el dret de custòdia atribuït a una persona, a una institució o a qualsevol altre organisme, individualment o conjuntament, sota la legislació d'un estat on el menor tenia la seva residència habitual, de forma immediatament anterior al seu desplaçament o a la seva retenció; i
- b) quan en el moment del desplaçament o de la retenció, aquest dret era exercit de manera efectiva, conjuntament o individualment, o bé ho hauria estat en cas de no haver-se produït el desplaçament o la retenció.

El dret de custòdia esmentat en la lletra a pot haver-se constituït, concretament, mitjançant una atribució de ple dret, una decisió judicial o administrativa, o un acord vigent segons la legislació d'aquest estat.

Article 4

El Conveni s'aplica a qualsevol menor que tenia la seva residència habitual en un estat contractant de forma immediatament anterior a la vulneració del

dret de custòdia o de visita. L'aplicació del Conveni cessa quan el menor ateny l'edat dels 16 anys.

Article 5

En el sentit d'aquest Conveni:

- a) el "dret de custòdia" inclou el dret relatiu a la cura del menor, i més concretament, el dret de decidir el seu lloc de residència.
- b) el "dret de visita" inclou el dret d'endur-se el menor durant un període limitat a un lloc que no sigui el de la seva residència habitual.

Capítol II - Autoritats centrals

Article 6

Cada estat contractant designa una autoritat central encarregada de complir les obligacions que li són imposades pel Conveni.

Un estat federal, amb més d'un ordenament jurídic o un estat amb organitzacions territorials autònomes, pot designar lliurement més d'una autoritat central i determinar l'abast territorial de les facultats de cada autoritat. L'estat que empra aquesta facultat ha de designar l'autoritat central a la qual es poden adreçar les demandes, per tal que siguin trameses a l'autoritat central competent en el si d'aquest estat.

Article 7

Les autoritats centrals han de cooperar entre elles i promoure una col·laboració entre les autoritats competents en els seus estats respectius, per tal de garantir el retorn immediat dels menors i realitzar els altres objectius d'aquest Conveni.

Més concretament, han d'adoptar totes les mesures adequades, directament o mitjançant qualsevol intermediari per:

- a) localitzar un menor desplaçat o retingut il·lícitament;
- b) prevenir nous perills per al menor o perjudicis per a les parts afectades, adoptant o fent adoptar mesures provisionals;
- c) garantir el lliurament voluntari del menor o facilitar un arranjament amistós;
- d) intercanviar, si es considera necessari, informacions relatives a la situació social del menor;

e) proporcionar informacions generals relatives a la legislació del seu estat pel que fa a l'aplicació del Conveni;

f) iniciar o afavorir la incoació d'un procediment judicial o administratiu, a fi d'obtenir el retorn del menor i, si escau, permetre l'organització o l'exercici efectiu del dret de visita;

g) proveir o facilitar, si escau, l'obtenció d'assistència judicial i jurídica, incloent-hi la participació d'un advocat;

h) garantir en l'àmbit administratiu, si és necessari i convenient, el retorn sense perill del menor;

i) informar-se mútuament sobre el funcionament del Conveni i, tant com es pugui, eliminar els obstacles que n'impedeixin l'aplicació.

Capítol III - Retorn del menor

Article 8

La persona, la institució o l'organisme que declara que un menor ha estat desplaçat o retingut vulnerant el dret de custòdia pot adreçar-se, sia a l'autoritat central de la residència habitual del menor, sia a l'autoritat central de qualsevol altre estat contractant, a fi que aquestes autoritats prestin la seva assistència per garantir el retorn del menor.

La demanda ha d'incloure:

- a) informacions sobre la identitat del demandant, del menor i de la persona respecte de la qual s'al·lega que s'ha endut o ha retingut el menor;
- b) la data de naixement del menor, si es pot obtenir;
- c) els motius sobre els quals es basa el demandant per sol·licitar el retorn del menor;
- d) totes les informacions disponibles sobre el parador del menor i la identitat de la persona amb la qual, presumiblement, es troba;

Es pot acompanyar o completar la demanda amb:

- e) una còpia autèntica de qualsevol decisió o de qualsevol acord que puguin ser útils;
- f) un certificat o una declaració jurada relatiu al dret de l'estat en la matèria, emesa per l'autoritat central, per

una altra autoritat competent de l'estat de la residència habitual, o per un altra persona qualificada;

g) qualsevol altre document útil.

Article 9

Quan l'autoritat central a qui s'adreça una demanda en virtut de l'article 8 tingui motius per creure que el menor es troba en un altre estat contractant, ha de trametre aquesta demanda directament i sense demora a l'autoritat central d'aquest estat contractant i ha d'informar l'autoritat central que ho demanava o el demandant, segons sigui el cas.

Article 10

L'autoritat central de l'estat on es troba el menor ha d'adoptar o fer adoptar totes les mesures apropiades per tal d'aconseguir que es lliuri el menor de manera voluntària.

Article 11

Les autoritats judicials o administratives de qualsevol estat contractant han d'actuar de forma urgent a fi d'obtenir el retorn del menor.

En cas que l'autoritat judicial o administrativa a qui s'ha adreçat una demanda no adopti una decisió dins un termini de sis setmanes a partir de la data de presentació de la demanda, el demandant o l'autoritat central de l'estat requerit pot sol·licitar, per iniciativa pròpia o mitjançant una demanda de l'autoritat central de l'estat requeridor, una declaració sobre els motius d'aquest retard. Si l'autoritat central de l'estat requerit rep la resposta, l'ha de trametre a l'autoritat central de l'estat requeridor, o si escau, al demandant.

Article 12

Quan un menor ha estat desplaçat o retingut il·lícitament d'acord amb les condicions establertes en l'article 3, i quan ha transcorregut un període de menys d'un any des del moment del desplaçament o de la retenció fins al moment de la presentació de la demanda davant l'autoritat judicial o administrativa de l'estat contractant on es troba el menor, l'autoritat requerida n'ha d'ordenar el retorn immediat.

L'autoritat judicial o administrativa, fins i tot quan se li adreça la demanda després de l'expiració del període d'un any esmentat en l'apartat anterior, també

ha d'ordenar el retorn del menor, llevat que es demostrï que el menor s'ha integrat en el seu nou entorn.

Quan l'autoritat judicial o administrativa de l'estat requerit té motius per creure que el menor ha estat desplaçat a un altre estat, pot decretar la suspensió del procediment o denegar la demanda de retorn del menor.

Article 13

No obstant les disposicions de l'article anterior, l'autoritat judicial o administrativa de l'estat requerit no té l'obligació d'ordenar el retorn del menor quan la persona, la institució o l'organisme que s'oposa al seu retorn estableix que:

a) la persona, la institució o l'organisme que era responsable de la cura del menor no exercia de manera efectiva el dret de custòdia en el moment del desplaçament o de la retenció, o havia consentit o assentit posteriorment aquest desplaçament o aquesta retenció, o

b) existeix un risc greu que el retorn del menor l'exposi a un perill físic o psíquic, o el situï d'alguna manera en una situació intolerable;

L'autoritat judicial o administrativa també pot denegar l'ordre de retorn del menor si constata que aquest darrer s'oposa al seu retorn i que ha atès una edat i una maduresa en què resulta convenient prendre en consideració la seva opinió.

Tenint en compte les circumstàncies esmentades en aquest article, les autoritats judicials o administratives han de considerar totes les informacions proporcionades per l'autoritat central o per qualsevol altra autoritat competent de l'estat de la residència habitual del menor, referents a la seva situació social.

Article 14

Per determinar l'existència d'un desplaçament o d'una retenció il·lícita d'acord amb el que preveu l'article 3, l'autoritat judicial o administrativa de l'estat requerit pot considerar directament el dret i les decisions judicials o administratives reconegudes formalment o no reconegudes com a tal a l'estat de la residència habitual del menor, sense haver de recórrer als procediments específics per tal de provar aquest dret, o per

al reconeixement de decisions estrangeres que serien altrament aplicables.

Article 15

Les autoritats judicials o administratives d'un estat contractant poden demanar, abans d'ordenar el retorn del menor, que el demandant obtingui de les autoritats de l'estat on resideix habitualment el menor, una decisió o un certificat on es constati que el desplaçament o la retenció del menor ha estat il·lícita, d'acord amb el que preveu l'article 3 del Conveni, sempre que aquesta decisió o aquest certificat es pugui obtenir en aquest estat. Les autoritats centrals dels estats contractants presten la seva assistència al demandant, sempre que sigui possible, per poder obtenir aquesta decisió o aquest certificat.

Article 16

Després d'haver estat informades sobre el desplaçament il·lícit o la retenció d'un menor, d'acord amb el que preveu l'article 3, les autoritats judicials o administratives de l'estat contractant on el menor ha estat desplaçat o retingut, no poden adoptar cap decisió sobre qüestions de fons del dret de custòdia fins que no es reuneixin les condicions d'aquest Conveni per a un retorn del menor, o fins que no hagi transcorregut un període raonable sense que s'hagi interposat una demanda en aplicació del Conveni.

Article 17

El fet que s'hagi adoptat una decisió relativa a la custòdia, o que aquesta decisió sigui susceptible de ser reconeguda en l'estat requerit, no pot justificar la denegació del lliurament del menor en el marc d'aquest Conveni, però les autoritats judicials o administratives de l'estat requerit poden tenir en compte els motius d'aquesta decisió si queden inclosos en el marc d'aplicació d'aquest Conveni.

Article 18

Les disposicions d'aquest capítol no limiten les facultats de l'autoritat judicial o administrativa de poder ordenar, en qualsevol moment, el retorn del menor.

Article 19

Una decisió relativa al retorn del menor adoptada en el marc del Conveni no afecta les qüestions de fons del dret de custòdia.

Article 20

El retorn del menor, de conformitat amb les disposicions de l'article 12, pot ser denegat quan no ho permetin els principis fonamentals de l'estat requerit en matèria de salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.

Capítol IV - Dret de visita**Article 21**

Una demanda relativa a l'organització o a la protecció de l'exercici efectiu d'un dret de visita pot ser adreçada a l'autoritat central d'un estat contractant, emprant les mateixes modalitats existents per a una demanda relativa al retorn d'un menor.

Les autoritats centrals estan subjectes a les obligacions de cooperació, d'acord amb el que preveu l'article 7, per tal de garantir l'exercici pacífic del dret de visita, d'acomplir qualsevol condició a la qual l'exercici d'aquest dret s'hagi de sotmetre, i d'eliminar, sempre que sigui possible, els obstacles que puguin oposar-s'hi.

Les autoritats centrals, directament o mitjançant intermediaris, poden iniciar o afavorir un procediment legal per tal d'organitzar o protegir el dret de visita i les condicions a les quals l'exercici d'aquest dret s'hauria de sotmetre.

Capítol V - Disposicions generals**Article 22**

No es pot imposar cap fiança o dipòsit, sigui quina sigui la seva denominació, per garantir el pagament de les costes i les despeses en el marc dels procediments judicials o administratius que preveu aquest Conveni.

Article 23

No s'exigeix cap legalització ni formalitat similar en el marc d'aquest Conveni.

Article 24

Qualsevol demanda, comunicació o altre document s'han d'enviar a l'autoritat central de l'estat requerit en la llengua original, i s'han d'acompanyar d'una traducció en la llengua oficial o en una de les llengües oficials de l'estat requerit o, quan aquesta traducció sigui difícilment realitzable, d'una traducció en francès o en anglès.

Tanmateix, un estat contractant pot oposar-se, si ha formulat la reserva prevista a l'article 42, a la utilització del francès o de l'anglès, però no a les dues, en qualsevol demanda, comunicació o altre document adreçat a la seva autoritat central.

Article 25

Els nacionals d'un estat contractant i les persones que resideixen habitualment en aquest estat tenen el dret, en relació amb tot el que fa referència a l'aplicació del Conveni, de rebre assistència judicial i jurídica en qualsevol altre estat contractant, en les mateixes condicions que si fossin ells mateixos nacionals d'aquest altre estat i hi tinguessin la seva residència habitual.

Article 26

Cada autoritat central ha de costejar les seves pròpies despeses quan apliqui el Conveni.

L'autoritat central i els altres serveis públics dels estats contractants no poden imposar cap despesa relativa a les demandes interposades en aplicació del Conveni. En especial, no poden reclamar al demandant el pagament de les costes i despeses del procés o, eventualment, les despeses derivades de la participació d'un advocat. No obstant això, poden demanar la satisfacció de les despeses concretes o que es puguin contraure en relació amb les operacions vinculades al retorn del menor.

Tanmateix, un estat contractant, si ha formulat la reserva prevista a l'article 42, pot declarar que no està obligat a costejar les despeses esmentades en l'apartat anterior, derivades de la participació d'un advocat o assessor jurídic, o les despeses judicials, llevat que el seu cost pugui ser cobert pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Ordenant el retorn del menor o resolent sobre el dret de visita en el marc del Conveni, l'autoritat judicial o administrativa, si escau, pot fer responsable la persona que ha desplaçat o retingut el menor, o que ha impedit l'exercici del dret de visita, del pagament de totes les despeses necessàries concretes pel demandant o en el seu nom, en particular les despeses de viatge, de representació judicial del demandant o de retorn del menor, com també el pagament de totes

les despeses i les costes ocasionades per la localització del menor.

Article 27

Quan és manifest que les condicions requerides pel Conveni no es compleixen o que la demanda manca de fonament, una autoritat central no té l'obligació d'acceptar aquesta demanda. En aquest cas, informa immediatament el demandant o, si escau, l'autoritat central que li ha tramès la demanda, sobre els motius de la denegació.

Article 28

Una autoritat central pot exigir que la demanda s'acompanyi d'una autorització escrita que li atorgui el poder d'actuar en nom del demandant, o de designar un representant habilitat per actuar en nom seu.

Article 29

El Conveni no impedeix la facultat de la persona, de la institució o de l'organisme que pretén que hi ha hagut violació del dret de custòdia o de visita, d'acord amb el que disposen els articles 3 o 21, d'adreçar-se directament a les autoritats judicials o administratives dels estats contractants, en aplicació o no de les disposicions del Conveni.

Article 30

Qualsevol demanda, interposada davant l'autoritat central o directament davant les autoritats judicials o administratives d'un estat contractant en aplicació del Conveni, com també qualsevol document o informació annexa o lliurat per una autoritat central, són admissibles davant els tribunals o les autoritats administratives dels estats contractants.

Article 31

En relació amb un estat que en matèria de custòdia de menors disposa de dos o més ordenaments jurídics aplicables en divisions territorials diferents:

- a) qualsevol referència a la residència habitual dins d'aquest estat s'entén com a referència a la residència habitual en una divisió territorial d'aquest estat;
- b) qualsevol referència a la llei de l'estat de residència habitual s'entén com a referència a la llei de la unitat territorial dins la qual el menor té la seva residència habitual.

Article 32

En relació amb un estat que en matèria de custòdia de menors disposa de dos o més lleis aplicables a categories diferents de persones, qualsevol referència a la legislació d'aquest estat s'entén que es refereix a la llei que l'estat hi designa com aplicable.

Article 33

Un estat amb diverses divisions territorials que tenen les seves pròpies lleis en matèria de custòdia de menors no està obligat a aplicar aquest Conveni de la mateixa manera que un estat amb un ordenament jurídic únic no estaria obligat a fer-ho.

Article 34

En les matèries a les quals s'aplica, el Conveni preval sobre el Conveni del 5 d'octubre de 1961 relatiu a la competència de les autoritats i a la llei aplicable en matèria de protecció de menors, entre els estats part d'ambdós Convenis. D'altra banda, aquest Conveni no impedeix que un altre instrument internacional que vinculi l'estat d'origen i l'estat requerit, o que el dret no convencional de l'estat requerit, siguin emprats per tal d'obtenir el retorn del menor que ha estat desplaçat o retingut il·lícitament, o per tal d'organitzar el dret de visita.

Article 35

El Conveni s'aplica entre els estats contractants només en cas de segrests o retencions il·lícites que s'hagin produït després de la seva entrada en vigor en aquests estats.

Si una declaració ha estat emesa de conformitat amb els articles 39 o 40, la referència a un estat contractant esmentada en el paràgraf anterior s'entén com a referència a la unitat o a les divisions territorials a les quals el Conveni s'aplica.

Article 36

Res en aquest Conveni impedeix que dos o més estats contractants, per tal de reduir les restriccions a les quals pot ser sotmès el retorn del menor, convinguin derogar aquelles disposicions del Conveni que puguin implicar algun tipus de restricció.

Capítol VI - Disposicions finals**Article 37**

El Conveni s'obre a la signatura dels estats que eren membres de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat durant la seva catorzena sessió.

Es ratifica, s'accepta o s'aprova i els instruments de ratificació, acceptació o aprovació s'han de depositar prop del Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos.

Article 38

Qualsevol altre estat pot adherir-se al Conveni.

L'instrument d'adhesió s'ha de depositar al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos.

El Conveni entra en vigor, per a l'estat que s'hi adhereix, el primer dia del tercer mes següent al dipòsit del seu instrument d'adhesió.

L'adhesió és efectiva únicament entre l'estat que s'adhereix i els estats contractants que han emès una declaració d'acceptació d'aquesta adhesió. Una declaració d'aquest tipus també ha de ser emesa per qualsevol estat membre que ratifiqui, accepti o aprovi el Conveni després d'una adhesió. Aquesta declaració s'ha de depositar al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos, i aquest n'ha d'enviar una còpia certificada a cada estat contractant per via diplomàtica.

El Conveni entra en vigor entre l'estat que s'hi adhereix i l'estat que ha emès la declaració acceptant aquesta adhesió el primer dia del tercer mes següent al dipòsit de la declaració d'acceptació.

Article 39

Qualsevol estat, en el moment de la signatura, de la ratificació, de l'acceptació, de l'aprovació o de l'adhesió, pot declarar que el Conveni es fa extensiu al conjunt de territoris dels quals assumeix les relacions internacionals, o a un o diversos d'aquests territoris. Aquesta declaració és efectiva a partir del moment en què el Conveni entra en vigor per a aquest estat.

Aquesta declaració, com també qualsevol extensió posterior, s'ha de notificar al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos.

Article 40

Si un estat contractant comprèn dues o més divisions territorials en les quals s'apliquen legislacions diferents pel que fa a les matèries regulades per aquest Conveni pot, en el moment de la signatura, de la ratificació, de l'acceptació, de l'aprovació o de l'adhesió, declarar que aquest Conveni s'aplica a totes les divisions territorials o només a una o diverses d'aquestes, i en qualsevol moment pot modificar aquesta declaració per mitjà d'una nova declaració.

Aquesta declaració s'ha de notificar al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos i ha de declarar de manera expressa les divisions territorials a les quals s'aplica el Conveni.

Article 41

Quan un estat contractant té un sistema de govern en virtut del qual els poders executiu, judicial i legislatiu es reparteixen entre les autoritats centrals i altres autoritats d'aquest estat, la signatura, la ratificació, l'acceptació, l'aprovació del Conveni o l'adhesió a aquest Conveni, o una declaració emesa en virtut de l'article 40, no implica cap tipus de conseqüència pel que fa a la distribució interna dels poders en aquest estat.

Article 42

Qualsevol estat contractant pot, com a màxim en el moment de la ratificació, de l'acceptació, de l'aprovació o de l'adhesió, o en el moment d'emetre una declaració en virtut dels articles 39 o 40, formular una o ambdues reserves previstes a l'article 24 i a l'apartat 3 de l'article 26. No s'admet cap altra reserva.

Qualsevol estat pot retirar, en qualsevol moment, una reserva que hagi pogut formular. Aquesta retirada s'ha de notificar al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos.

La reserva deixa de ser efectiva el primer dia del tercer mes següent a la notificació esmentada en l'apartat anterior.

Article 43

El Conveni entra en vigor el primer dia del tercer mes següent al dipòsit del tercer instrument de ratificació, d'acceptació, d'aprovació o d'adhesió previst als articles 37 i 38.

Posteriorment, el Conveni entra en vigor:

1) per a cada estat que ratifiqui, accepti, aprovi o que s'adhereixi posteriorment, el primer dia del tercer mes següent al dipòsit del seu instrument de ratificació, d'acceptació, d'aprovació o d'adhesió.

2) per als territoris o divisions territorials als quals el Conveni s'ha fet extensiu d'acord amb els articles 39 o 40, el primer dia del tercer mes següent a la notificació prevista als articles esmentats.

Article 44

El Conveni té una durada de cinc anys a partir de la data de la seva entrada en vigor, d'acord amb l'apartat 1 de l'article 43, fins i tot per als estats que el ratifiquin, acceptin o aprovin, o que s'hi adhereixin posteriorment.

El Conveni es renova tàcitament cada cinc anys, llevat que es denunciï.

La denúncia s'ha de notificar com a mínim sis mesos abans del venciment del termini de cinc anys al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos. Es pot limitar a alguns territoris o divisions territorials a les quals s'aplica el Conveni.

La denúncia només esdevé efectiva amb relació a l'estat que l'hagi notificada. El Conveni segueix sent vigent per als altres estats contractants.

Article 45

El Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos ha de notificar als estats membres de la Conferència, així com als estats que s'hi hagin adherit de conformitat amb les disposicions de l'article 38, el següent:

1) les signatures, ratificacions, acceptacions i aprovacions esmentades a l'article 37;

2) les adhesions esmentades a l'article 38;

3) la data en la qual el Conveni entra en vigor d'acord amb les disposicions de l'article 43;

4) les extensions esmentades a l'article 39;

5) les declaracions esmentades als articles 38 i 40;

6) les reserves previstes a l'article 24 i a l'apartat 3 de l'article 26, i la retirada de les reserves prevista a l'article 42;

7) les denúncies esmentades a l'article 44.

En fe de la qual cosa, els sotasignats, degudament autoritzats, signen aquest Conveni.

Fet a l'Haia, el 25 d'octubre de 1980, en francès i en anglès, ambdós textos igualment fefaents, en un sol exemplar que es diposita als arxius del Govern del Regne dels Països Baixos, i una còpia certificada del qual es lliura, per via diplomàtica, a cadascun dels estats membres de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat durant la seva catorzena sessió.

Situació del Conveni de l'Haia del 25 d'octubre de 1980 sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors

Última actualització: 08-11-2010

Estats contractants: 80

1) S = Signatura

2) R/A = Ratificació o adhesió

3) Tipus = R: Ratificació;

A: Adhesió;

A*: Adhesió sotmesa a un procediment
d'acceptació C: Continuació;

Su: Successió;

D: Denúncia;

4) EEV: Entrada en vigor

5) Res/D/N = Reserves, declaracions
o notificacions

Estats membres de la Conferència de
l'Haia

Estat	S ¹	R/A ²	Tipus ³	EEV ⁴	Res/D/N ⁵
Albània		4-V-2007	A*	1-VIII-2007	Res,26
Alemanya	9-IX-1987	27-IX-1990	R	1-XII-1990	Res,D,24,26
Argentina	28-I-1991	19-III-1991	R	1-VI-1991	D
Austràlia	29-X-1986	29-X-1986	R	1-I-1987	D
Àustria	12-V-1987	14-VII-1988	R	1-X-1988	
Bèlgica	11-I-1982	9-II-1999	R	1-V-1999	
Bielorússia		12-I-1998	A*	1-IV-1998	Res,26
Bòsnia i Hercegovina		23-VIII-1993	Su	6-III-1992	
Brasil		19-X-1999	A*	1-I-2000	Res,24
Bulgària		20-V-2003	A*	1-VIII-2003	Res,26,42
Canadà1	25-X-1980	2-VI-1983	R	1-XII-1983	Res, D,6,26,40,42
Croàcia		23-IV-1993	Su	1-XII-1991	
Dinamarca	17-IV-1991	17-IV-1991	R	1-VII-1991	Res,24,26,39
Equador		22-I-1992	A*	1-IV-1992	
Eslovènia		22-III-1994	A*	1-VI-1994	
Espanya	7-II-1986	16-VI-1987	R	1-IX-1987	
Estònia		18-IV-2001	A*	1-VII-2001	Res,24,26
Estats Units d'Amèrica	23-XII-1981	29-IV-1988	R	1-VII-1988	Res,24,26
Finlàndia	25-V-1994	25-V-1994	R	1-VIII-1994	Res,24,26
França	25-X-1980	16-IX-1982	R	1-XII-1983	Res,D,24,26,39
Geòrgia		24-VII-1997	A*	1-X-1997	
Grècia	25-X-1980	19-III-1993	R	1-VI-1993	Res,24,26
Hongria		7-IV-1986	A*	1-VII-1986	
Irlanda	23-V-1990	16-VII-1991	R	1-X-1991	
Islàndia		14-VIII-1996	A*	1-XI-1996	Res,24,26
Israel	4-IX-1991	4-IX-1991	R	1-XII-1991	Res,26
Itàlia	2-III-1987	22-II-1995	R	1-V-1995	
Letònia		15-XI-2001	A*	1-II-2002	Res,24
Lituània		5-VI-2002	A*	1-IX-2002	Res,24,26
Luxemburg	18-XII-1984	8-X-1986	R	1-I-1987	Res,26
Malta		26-X-1999	A*	1-I-2000	
Marroc		9-III-2010	A	1-VI-2010	
Mèxic		20-VI-1991	A*	1-IX-1991	
Mònaco		12-XI-1992	A*	1-II-1993	Res,26
Montenegro		1-III-2007	Su	3-VI-2006	

Noruega	9-I-1989	9-I-1989	R	1-IV-1989	Res,24,26
Nova Zelanda		31-V-1991	A*	1-VIII-1991	Res,24,26
Països Baixos	11-IX-1987	12-VI-1990	R	1-IX-1990	Res,26
Panamà		2-II-1994	A*	1-V-1994	Res,26
Paraguai		13-V-1998	A*	1-VIII-1998	
Perú		28-V-2001	A*	1-VIII-2001	
Polònia		10-VIII-1992	A*	1-XI-1992	Res,26
Portugal	22-VI-1982	29-IX-1983	R	1-XII-1983	
Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord ²	19-XI-1984	20-V-1986	R	1-VIII-1986	Res,N,26,39
República Eslovaca	28-XII-1992	7-XI-2000	R	1-II-2001	Res,26
Antiga República Iugoslava de Macedònia		20-IX-1993	Su	1-XII-1991	
República Txeca	28-XII-1992	15-XII-1997	R	1-III-1998	Res,26
Romania		20-XI-1992	A*	1-II-1993	
Sèrbia		29-IV-2001	Su	27-IV-1992	
Sri Lanka		28-IX-2001	A*	1-XII-2001	Res,24,26
Sud-àfrica		8-VII-1997	A*	1-X-1997	Res,24,26
Suècia	22-III-1989	22-III-1989	R	1-VI-1989	Res,26
Suïssa	25-X-1980	11-X-1983	R	1-I-1984	
Turquia	21-I-1998	31-V-2000	R	1-VIII-2000	Res,26
Ucraïna		2-VI-2006	A*	1-IX-2006	
Uruguai		16-XI-1999	A*	1-II-2000	
Veneçuela	16-X-1996	16-X-1996	R	1-I-1997	Res,26
Xile		23-II-1994	A*	1-V-1994	D,3
Xina, República Popular de la			C		D,N,26
Xipre		4-XI-1994	A*	1-II-1995	

Notes

1. El fet que una divisió territorial en particular no s'esmenti en aquesta taula d'extensions significa que l'aplicació del Conveni no s'ha fet extensiva a aquella divisió territorial.

Divisions territorials	Extensió	EEV	Res/D/N
Alberta (CA)	4-XI-1986	1-II-1987	Res,D
Colúmbia Britànica (CA)	2-VI-1983	1-XII-1983	Res,D,26,40,42
Manitoba (CA)	2-VI-1983	1-XII-1983	
Nou Brunswick (CA)	2-VI-1983	1-XII-1983	Res,D,26,40,42
Terranova i Labrador (CA)	6-VII-1984	1-X-1984	Res,D,26
Territoris del Nord-Oest (CA)	26-I-1988	1-IV-1988	Res,26
Nova Escòcia (CA)	27-II-1984	1-V-1984	Res,D,26
Nunavut (CA)	26-X-2000	1-I-2001	Res,26
Ontàrio (CA)	2-VI-1983	1-XII-1983	Res,D,26,40,42
Illa del Príncep Eduard (CA)	12-II-1986	1-V-1986	Res,D,26
Quebec (CA)	11-X-1984	1-I-1985	Res,D,24,26
Saskatchewan (CA)	11-VIII-1986	1-XI-1986	Res,D,26
Territori Yukon (CA)	18-XI-1984	1-II-1985	Res,D,26

2. El fet que una divisió territorial en particular no s'esmenti en aquesta taula d'extensions significa que l'aplicació del Conveni no s'ha fet extensiva a aquella divisió territorial.

Divisions territorials	Extensió	EEV	Res/D/N
Anguila (UK)	13-VI-2007	1-IX-2007	
Bermudes (UK)	21-XII-1998	1-III-1999	
Illes Caiman (UK)	8-V-1998	1-VIII-1998	
Illes Falkland (UK)	26-III-1998	1-VI-1998	N
Illa de Man (UK)	28-VI-1991	1-IX-1991	
Jersei (UK)	19-XII-2005	1-III-2006	
Montserrat (UK)	10-XII-1998	1-III-1999	

Successions

Bòsnia i Hercegovina

Un dels estats successors de l'antiga República Federal Socialista de Iugoslàvia que va esdevenir part del Conveni l'1 de desembre de 1991. El 23 d'agost de 1993, la República de Bòsnia i Hercegovina es va declarar obligada pel Conveni.

No s'ha rebut cap objecció dels estats contractants.

Croàcia

Un dels estats successors de l'antiga República Federal Socialista de Iugoslàvia que va esdevenir part del Conveni l'1 de desembre de 1991. El 5 d'abril de 1993, la República de Croàcia es va declarar obligada pel Conveni.

No s'ha rebut cap objecció dels estats contractants.

França

L'instrument de ratificació de França indica clarament que el Conveni s'aplica a tot el territori de la República Francesa. Per tant, a més d'aplicar-se a la França metropolitana i els departaments d'ultramars (Guiana Francesa, Guadalupe, Reunió, Martinica), el Conveni s'aplica a tots els altres territoris d'ultramars.

Montenegro

Un dels estats successors de l'antiga República Federal Socialista de Iugoslàvia que va esdevenir part del Conveni l'1 de desembre de 1991.

Mitjançant una carta rebuda pel dipositari el 26 d'abril del 2001, la República Federal de Iugoslàvia (des del 4 de febrer del 2003 anomenada "Sèrbia i Montenegro") es va declarar obligada pel Conveni. No s'ha rebut cap objecció dels estats contractants.

El 5 de juliol del 2006, el Ministeri d'Afers Estrangers dels Països Baixos, dipositari dels Convenis de l'Haia, ha notificat als estats membres de la Conferència de l'Haia que:

"Després de la declaració d'independència estatal de Montenegro, i en virtut de l'article 60 de la Carta Constitucional de la Unió Estatal de Sèrbia i Montenegro, la República de Sèrbia continua tenint personalitat internacional en la Unió Estatal de Sèrbia i Montenegro, un fet que també va confirmar l'Assemblea

Nacional de la República de Sèrbia en la sessió del 5 de juny del 2006."

Mitjançant carta rebuda pel dipositari l'1 de març del 2007, la República de Montenegro es va declarar obligada pel Conveni:

"...el Govern de la República de Montenegro hereta el Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional d'infants, signat a l'Haia el 25 d'octubre de 1980, i promet executar i complir les disposicions que aquest conté a partir del 3 de juny del 2006, data a la qual la República de Montenegro va assumir la responsabilitat de les seves relacions internacionals."

No s'ha rebut cap objecció dels estats contractants.

Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord

Ratificació només respecte del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord.

República de Macedònia

Un dels estats successors de l'antiga República Federal Socialista de Iugoslàvia que va esdevenir part del Conveni l'1 de desembre de 1991. El 20 de setembre de 1993, l'Antiga República Iugoslava de Macedònia es va declarar obligada pel Conveni.

Mitjançant carta de 30 de novembre de 1993, l'ambaixador de Grècia als Països Baixos va informar al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos que el seu Govern no reconeix l'Antiga República Iugoslava de Macedònia i que, per tant, no es considera obligat pels convenis dels quals aquesta última és part.

No s'ha rebut cap objecció dels estats contractants.

Sèrbia

Un dels estats successors de l'antiga República Federal Socialista de Iugoslàvia que va esdevenir part del Conveni l'1 de desembre de 1991.

Mitjançant carta rebuda pel dipositari el 26 d'abril del 2001, la República Federal de Iugoslàvia (des del 4 de febrer del 2003 anomenada "Sèrbia i Montenegro") es va declarar obligada pel Conveni. No s'ha rebut cap objecció dels estats contractants.

El 5 de juliol del 2006, el Ministeri d'Afers Estrangers dels Països Baixos, dipositari dels Convenis de l'Haia, ha notificat als estats membres de la Conferència de l'Haia que:

"Després de la declaració d'independència estatal de Montenegro, i en virtut de l'article 60 de la Carta Constitucional de la Unió Estatal de Sèrbia i Montenegro, la República de Sèrbia continua tenint personalitat internacional en la Unió Estatal de Sèrbia i Montenegro, un fet que també va confirmar l'Assemblea Nacional de la República de Sèrbia en la sessió del 5 de juny del 2006."

Xina: declaracions i notificacions

Article [26]

Aquest Conveni s'aplica a les Regions Administratives Especials de Hong Kong i Macau únicament, com a resultat de les extensions fetes pel Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord i Portugal, respectivament. Quan Hong Kong i Macau van ser retornades a la República Popular de la Xina el dia 1 de juliol de 1997 i el 20 de setembre de 1999, respectivament, la Xina va declarar que el Conveni es continuaria aplicant a Hong Kong i Macau.

Data d'entrada en vigor del Conveni per a Hong Kong: 1 de setembre de 1997; data d'entrada en vigor per a Macau: 1 de març de 1999.

El Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos, dipositari del Conveni, ha fet saber que el ministre d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos va rebre, el 16 de juny de 1997, una Nota de data 11 de juny de 1997 de l'ambaixador del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord a l'Haia, i una Nota de data 13 de juny de 1997 de l'ambaixador de la República Popular de la Xina a l'Haia, amb relació a Hong Kong.

La Nota de l'ambaixador del Regne Unit és la següent:

"Senyor Ministre,

He rebut instruccions del secretari d'estat principal de sa Majestat Britànica per als Afers Estrangers i de la Commonwealth de referir-me al Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, signat a l'Haia el 25 d'octubre de 1980 (d'ara endavant,

el Conveni), que s'aplica actualment a Hong Kong.

També he rebut instruccions de declarar que, de conformitat amb la Declaració conjunta del Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord i de la República Popular de la Xina sobre la qüestió de Hong Kong, signat el 19 de setembre de 1984, el Govern del Regne Unit retornarà Hong Kong a la República Popular de la Xina a partir de l'1 de juliol de 1997. El Govern del Regne Unit continuarà assumint la responsabilitat internacional de Hong Kong fins a aquesta data. Per consegüent, a partir d'aquesta data, el Govern del Regne Unit ja no serà responsable de les obligacions i els drets internacionals que es deriven de l'aplicació del Conveni a Hong Kong. Us agrairia que consignéssiu oficialment aquesta Nota i la poséssiu en coneixement de les altres parts del Conveni. (...)

(signat Rosemary Spencer)."

La Nota de l'ambaixador de la República Popular de la Xina és la següent:

"Senyor Ministre,

De conformitat amb la Declaració conjunta del Govern de la República Popular de la Xina i del Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord sobre la qüestió de Hong Kong signat el 19 de setembre de 1984 (d'ara endavant, la Declaració conjunta), la República Popular de la Xina reprendrà l'exercici de la sobirania sobre Hong Kong a partir de l'1 de juliol de 1997. A partir d'aquesta data, Hong Kong esdevindrà una Regió Administrativa Especial de la República Popular de la Xina i gaudirà d'un alt grau d'autonomia, llevat en els àmbits dels afers exteriors i la defensa, que seran responsabilitat del Govern Central Popular de la República Popular de la Xina.

La Secció XI de l'Annex I de la Declaració conjunta, "Elaboració per part del Govern de la República Popular de la Xina de les seves polítiques fonamentals en relació amb Hong Kong" i l'article 153 de la Llei Fonamental de la Regió Administrativa Especial de Hong Kong de la República Popular de la Xina, que va ser aprovada el 4 d'abril de 1990 pel Congrés Nacional Popular de la República Popular de la Xina, estableixen que

els convenis internacionals dels quals la Xina no és part, però que són aplicables a Hong Kong, continuaran sent aplicables a la Regió Administrativa Especial de Hong Kong.

De conformitat amb les disposicions anteriors, he rebut instruccions del ministre d'Afers Estrangers de la República Popular de la Xina de fer la notificació següent:

El Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, signat a l'Haia el 25 d'octubre de 1980 (d'ara endavant, el Conveni), per al qual el Govern del Regne dels Països Baixos ha estat designat com a dipositari, que s'aplica actualment a Hong Kong, continuarà aplicant-se a la Regió Administrativa Especial de Hong Kong a partir de l'1 de juliol de 1997. El Govern de la República Popular de la Xina fa també les declaracions següents:

1. De conformitat amb les disposicions de l'article 42 del Conveni, la Regió Administrativa Especial de Hong Kong no està obligada a pagar les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26 del Conveni, derivades de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, o dels procediments judicials, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

2. De conformitat amb l'article 6 del Conveni, designa el secretari de Justícia del Govern de la Regió Administrativa Especial de Hong Kong, com a autoritat central.

Us agrairia que consignéssiu oficialment aquesta Nota i la poséssiu en coneixement de les altres parts del Conveni. (...)

(signat Zhu Manli, ambaixador extraordinari i plenipotenciari de la República Popular de la Xina)."

El Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos, dipositari del Conveni, ha fet saber que el ministre d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos ha rebut, el 26 de novembre de 1999, una carta de l'ambaixador de Portugal a l'Haia i el 10 de setembre de 1999, una carta de l'ambaixador de la República Popular de la Xina a l'Haia en relació

amb Macau. La carta de l'ambaixador de Portugal diu el següent:

"Seguint les instruccions del meu Govern i amb referència al Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, signat a l'Haia el 25 d'octubre de 1980 (d'ara endavant, el Conveni), que s'aplica actualment a Macau, tinc l'honor d'informar Vostra Excel·lència del següent:

De conformitat amb la Declaració conjunta del Govern de la República Portuguesa i del Govern de la República Popular de la Xina sobre la qüestió de Macau, signat a Pequín el 13 d'abril de 1987, el Govern de la República Portuguesa serà responsable fins al dia 19 de setembre de 1999, de les relacions exteriors de Macau. A partir del 20 de setembre de 1999, la República Popular de la Xina reprendrà l'exercici de la sobirania sobre Macau.

A partir del 20 de setembre de 1999, la República Portuguesa ja no serà responsable dels drets i les obligacions internacionals derivades de l'aplicació del Conveni a Macau. (...)"

La carta de l'ambaixador de la República Popular de la Xina diu el següent:

"De conformitat amb la Declaració conjunta del Govern de la República Popular de la Xina i del Govern de la República Portuguesa sobre la qüestió de Macau, signat a Pequín el 13 d'abril de 1987 (d'ara endavant, la Declaració conjunta), el Govern de la República Popular de la Xina reprendrà l'exercici de la sobirania sobre Macau el 20 de setembre de 1999. A partir d'aquesta data, Macau esdevindrà una Regió Administrativa Especial de la República Popular de la Xina i gaudirà d'un grau elevat d'autonomia, amb excepció dels afers exteriors i de la defensa que són responsabilitat del Govern de la República Popular de la Xina. Alhora, el capítol VIIIè de l'Elaboració pel Govern de la República Popular de la Xina de les seves Polítiques Fonamentals Respecte de Macau, que figura en l'annex 1 de la Declaració conjunta i també l'article 138 de la Llei Fonamental de la Regió Administrativa Especial de Macau, adoptada el 31 de març de 1993 pel Congrés Popular Nacional de la República Popular de la Xina, estipulen que els convenis

internacionals dels quals la República Popular de la Xina encara no n'és part, però que s'apliquen a Macau, podran continuar sent aplicats en la Regió Administrativa Especial de Macau.

De conformitat amb les disposicions esmentades més amunt, he rebut instruccions del ministre d'Afers Exteriors de la República Popular de la Xina perquè us comuniqui el següent:

El Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, signat a l'Haia el 25 d'octubre de 1980 (d'ara endavant, el Conveni), que s'aplica actualment a Macau, continuarà aplicant-se a la Regió Administrativa Especial de Macau a partir del 20 de setembre de 1999.

(...)

En els límits fixats més amunt, el Govern de la República Popular de la Xina assumeix la responsabilitat dels drets i les obligacions internacionals que incumbeixen a una part del Conveni.

(...)"

Declaracions, reserves o notificacions dels estats membres de la Conferència de l'Haia

Albània: reserves

Article [26]

De conformitat amb l'article 42 del Conveni, la República de Albània es reserva el dret de no obligar-se al pagament de qualsevol despesa a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26 del Conveni derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Alemanya: reserves i declaracions

Articles [24,26]

[La República Federal d'Alemanya] declara, de conformitat amb el paràgraf tercer de l'article 26, que no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes per les seves disposicions en matèria d'assistència judicial i jurídica.

La República Federal d'Alemanya presuposa que, de conformitat amb el paràgraf primer de l'article 24, les demandes que provenen d'altres estats contractants aniran regularment acompanyades d'una traducció a l'alemany.

Argentina: declaracions

Mitjançant una nota A.E. núm. 33/98 del 30 de maig de 1998, l'ambaixada de la República Argentina ha fet arribar al dipositari una declaració sobre l'aplicació del Conveni pel Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord a les illes Falkland. La nota diu així:

"La República Argentina no admet l'extensió de l'aplicació del Conveni sobre els aspectes civils dels segrest internacional de menors, signat a l'Haia el 25 d'octubre de 1980, a les illes Malvines, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud, notificada pel Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord al Govern del Regne dels Països Baixos en la seva qualitat de dipositari del Conveni.

L'Assemblea General de les Nacions Unides ha adoptat les Resolucions 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31/49, 37/9, 38/12, 39/6, 40/21 i 41/40, que reconeixen l'existència d'un litigi amb relació a la sobirania sobre les illes Malvines i invitaven amb viva instància la República Argentina i el Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord a continuar les negociacions per tal de trobar al més aviat possible un arranjamant pacífic i definitiu al litigi, amb els bons oficis del secretari general de les Nacions Unides, que informarà l'Assemblea General dels progressos que s'hagin fet.

La República Argentina reafirma els seus drets sobirans sobre les illes Malvines, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud i les zones marítimes que les envolten, que formen part íntegra del seu territori nacional.

El Govern de la República Argentina demana al Govern del Regne dels Països Baixos que notifiqui la present nota als estats membres de la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, i també als estats signataris i parts del Conveni esmentat."

Per una Nota núm. 129 del 22 de juliol de 1998, l'Ambaixada de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord a l'Haia ha informat el dipositari del que segueix

amb relació a l'aplicació del Conveni a les illes Falkland:

"Amb referència a la declaració feta per la República Argentina que no admet l'extensió del Conveni a les illes Falkland, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud, el Regne Unit declara que la seva posició és coneguda i continua sense canvis. El Regne Unit no té cap dubte de la seva sobirania sobre les illes Falkland (les illes Falkland és el nom correcte del territori reconegut per l'autoritat administrativa) i sobre les illes Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud i sobre el dret que se'n deriva, d'estendre-hi els tractats."

Declaració amb data del 4 d'agost del 2009

(Traducció)

... en referència a la notificació n° 3/2009 amb data del 6 de març del 2009, per la qual el Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord accepta, en nom de diferents territoris inclosos les Illes Malvines, l'adhesió al Conveni de Bulgària, Costa Rica i El Salvador, la República d'Argentina recorda que, per Nota S. a. n° 33/98 amb data del 30 de maig de 1998, va rebutjar l'extensió de l'aplicació del Conveni a les Illes Malvines, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud notificada pel Regne Unit el 26 de març de 1998. De la mateixa manera, per Nota S. a. n° 47/98 amb data del 13 de juliol de 1998, va denunciar la designació il·legítima del governador com autoritat central per a les Illes Malvines així com qualsevol acte que procedeixi de l'extensió il·legítima de l'aplicació del Conveni pel Regne Unit.

Tenint en compte l'esmentat, el Govern de la República d'Argentina rebutja també l'acceptació de l'adhesió al Conveni de Bulgària, Costa Rica i El Salvador notificada pel Regne Unit en nom de les Illes Malvines.

La República d'Argentina recorda que les Illes Malvines, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud així com les zones marítimes que les envolten formen part integrant del seu territori nacional i que, a causa de la seva ocupació il·legítima per part del Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord, la sobirania d'aquests territoris és objecte d'una controvèrsia l'existència de la qual és

reconeguda per les Nacions Unides i d'altres organitzacions internacionals.

Referent a això, la República d'Argentina recorda que l'Assemblea General de les Nacions Unides va adoptar les Resolucions 2065 (XX), 3160 (XXVIII), 31/49, 37/9, 38/12, 39/6, 40/21, 41/40, 42/19 i 43/25, que reconeixen l'existència d'una controvèrsia relativa a la sobirania de les Illes Malvines i conviden urgentment la República d'Argentina i el Regne Unit de Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord a continuar amb les negociacions amb la finalitat de trobar com més aviat millor una solució pacífica i definitiva al desacord. El Comitè especial de l'ONU sobre la descolonització també ha insistit en aquest sentit en successives ocasions des de 1989, la seva més recent Resolució data del 12 de juny del 2008. A més en una decisió del 3 de juny del 2008, l'Assemblea general de l'Organització dels Estats americans va emetre un dictamen similar.

La República d'Argentina reafirma els seus drets sobirans legítims sobre les Illes Malvines, Geòrgia del Sud i Sandwich del Sud i les zones marítimes que les envolten i que formen part integrant del seu territori nacional.

Austràlia: declaracions

El Conveni, de conformitat amb el seu article 40, només s'aplica a l'ordenament jurídic aplicable als estats australians i els territoris continentals.

Bielorússia: reserves

Article [26]

La República de Bielorrússia declara que no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26 d'aquest Conveni, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Brasil: reserves

Article [24]

"(...) amb una reserva relativa a l'article 24 del Conveni esmentat, permesa pel seu article 42, per establir que els documents estrangers que figurin en annex als actes judicials vagin acompanyats de la seva traducció al portuguès per un traductor jurat oficial."*

*El Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos ha rebut una Nota el 21 de juny del 2000 de l'Ambaixada de Finlàndia en relació amb la reserva feta pel Brasil. La nota diu així:

"(...)El Govern de Finlàndia no pot acceptar la reserva ja que és incompatible amb els articles 24, paràgraf segon i 42, paràgraf primer del Conveni.

De conformitat amb l'article 24, paràgraf primer, les demandes, les comunicacions o altres documents enviats a l'autoritat central han de ser en l'idioma original i anar acompanyats d'una traducció a la llengua oficial o una de les llengües oficials de l'estat requerit, o si això no és possible, una traducció al francès o l'anglès. Segons l'article 24, paràgraf segon, un estat contractant pot, mitjançant una reserva, fer objecció a l'ús del francès o l'anglès, però no d'ambdós, en les demandes, les comunicacions o altres documents enviats a l'autoritat central.

Tenint en compte la redacció i el propòsit d'aquesta disposició, el Govern finès considera que la reserva feta pel Brasil, que exclou l'ús tant del francès com de l'anglès en els casos en què no és possible obtenir una traducció del document al portuguès, no està permesa segons l'article 24, paràgraf segon i l'article 42, paràgraf primer. En conclusió, el Govern finès declara que amb relació a Finlàndia aquesta reserva no pot ser invocada per les autoritats del Brasil ja que això seria incompatible amb les disposicions abans esmentades del Conveni.

Aquesta declaració no ha de ser interpretada en el sentit que impedeixi l'entrada en vigor del Conveni entre Finlàndia i el Brasil.(...)"

Bulgària: reserves

Articles [26, 42]

De conformitat amb l'article 42, paràgraf primer, del Conveni, la República de Bulgària declara que no està obligada al pagament de les despeses derivades dels procediments o, si escau, de la participació d'un advocat, ni tampoc de les despeses derivades del retorn del menor.

Canadà: reserves i declaracions

Alberta: reserves i declaracions

Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a la província d'Alberta, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de la província d'Alberta.

El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar altres declaracions o reserves de conformitat amb els articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Colúmbia Britànica, Nou Brunswick i Ontàrio: reserves i declaracions

Articles [26,40,42]

7. De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a les províncies d'Ontàrio, Nou Brunswick i Colúmbia Britànica, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de la província concernida.

8. El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar una altra declaració o reserves en virtut dels articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Terranova i Labrador: reserves i declaracions

Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a la província de Terranova, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de la província de Terranova.

El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar altres declaracions o reserves en virtut dels articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Territoris del Nord-Oest: reserves
Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives als Territoris del Nord-Oest, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal dels Territoris del Nord-Oest.

Nova Escòcia: reserves i declaracions
Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a la província de Nova Escòcia, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de la província de Nova Escòcia.

El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar altres declaracions o reserves en virtut dels articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Nunavut: reserves
Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a Nunavut, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de Nunavut.

Illa del Príncep Eduard: reserves i declaracions
Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a la província de l'illa del Príncep Eduard, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de la província de l'illa del Príncep Eduard.

El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar altres declaracions o reserves en virtut dels articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Quebec: reserves i declaracions
Articles [24,26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i en aplicació del paràgraf segon de l'article 24, quan la demanda, la comunicació o un altre document relatiu a la província del Quebec no estigui redactat ni en francès ni en anglès, s'ha d'acompanyar d'una traducció al francès.

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a la província del Quebec, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de la província del Quebec.

El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar altres declaracions o reserves en virtut dels articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Saskatchewan: reserves i declaracions
Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives a la província de Saskatchewan, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de

l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal de la província de Saskatchewan.

El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar altres declaracions o reserves en virtut dels articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Territori Yukon: reserves i declaracions
Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i d'acord amb el paràgraf tercer de l'article 26, el Govern del Canadà declara que, en relació a les demandes presentades en el marc del Conveni relatives al Territori Yukon, Canadà es farà càrrec de les despeses que es relacionen al paràgraf segon de l'article 26, només en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema d'assistència legal del Territori Yukon.

El Govern del Canadà declara a més que pot, en qualsevol moment, presentar altres declaracions o reserves en virtut dels articles 6, 40 i 42 del Conveni en relació a altres divisions territorials.

Dinamarca: reserves
Articles [24, 26, 39]

1) que en virtut de les disposicions del paràgraf primer de l'article 39, el Conveni no s'aplica als territoris de les illes Fer-Oer i Grenlàndia.

2) que en virtut de les disposicions de l'article 42, paràgraf primer,

a) el Regne de Dinamarca s'oposa a la utilització del francès en les demandes, les comunicacions o altres documents adreçats a la seva autoritat central (vegeu l'article 24, paràgraf segon); i

b) no està obligat al pagament de les despeses derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica (vegeu l'article 26, paràgraf tercer).

Eslovàquia: reserves
Article [26]

La República Eslovaca es reserva la possibilitat de fer una reserva en virtut

de l'article 42 del Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors del 28 d'octubre de 1980 i, de conformitat amb l'article 26, paràgraf tercer, del Conveni, declara que no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Estats Units d'Amèrica: reserves
Articles [24, 26]

1) De conformitat amb l'article 24, paràgraf segon i l'article 42, els Estats Units fan la reserva següent: totes les demandes, les comunicacions i altres documents adreçats a l'autoritat central dels Estats Units han d'anar acompanyats d'una traducció a la llengua anglesa.

2) De conformitat amb l'article 26, paràgraf tercer, els Estats Units declaren que no estan obligats al pagament de les despeses i les costes derivades de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics o dels procediments judicials i legals en relació amb el retorn d'un menor des dels Estats Units, de conformitat amb el Conveni, llevat que aquestes despeses siguin cobertes per un programa d'assistència judicial.

Estònia: reserves
Articles [24, 26]

(...)

2) De conformitat amb l'article 42 i l'article 24, paràgraf segon del Conveni, la República d'Estònia no accepta la utilització de l'anglès en les demandes, les comunicacions o altres documents;

3) De conformitat amb l'article 42 i l'article 26, paràgraf tercer del Conveni, la República d'Estònia no accepta cap obligació respecte de les despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon, dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Finlàndia: reserves
Articles [24, 26]

1. Finlàndia declara, de conformitat amb l'article 42 i l'article 24, paràgraf

segon del Conveni, que només accepta la utilització de l'anglès en les demandes, les comunicacions o altres documents adreçats a la seva autoritat central.

2. Finlàndia declara, de conformitat amb l'article 42 i l'article 26, paràgraf tercer del Conveni, que no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

França: reserves i declaracions
Articles [24, 26, 39]

1) (...)

2) De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i en aplicació de l'article 24, paràgraf segon, només accepta les demandes redactades en llengua francesa o acompanyades d'una traducció a la llengua francesa, i exigeix la traducció a la llengua francesa de les comunicacions o els documents adreçats a la seva autoritat central.

3) De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i en aplicació de l'article 26, paràgraf tercer, declara que només es farà càrrec de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26, en la mesura que aquestes despeses siguin cobertes pel sistema francès d'assistència judicial.

4) De conformitat amb les disposicions de l'article 39, declara que el Conveni s'aplica al conjunt del territori de la República Francesa.

Grècia: reserves
Articles [24, 26]

1. En virtut de l'article 42 del Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, Grècia declara que no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència el segon paràgraf de l'article 26 i que es deriven dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses es refereixin a casos d'assistència judicial o justícia gratuïta.

2. En virtut de l'article 42 del Conveni més amunt esmentat, Grècia declara que s'oposa a la utilització establerta a

l'article 24, de la llengua francesa en les demandes, les comunicacions i altres documents adreçats a la seva autoritat central.

Islàndia: reserves
Articles [24, 26]

1. De conformitat amb el paràgraf primer de l'article 42 i l'article 24, paràgraf segon, del Conveni, Islàndia fa la reserva prevista al paràgraf primer de l'article 24, en el sentit que s'oposa a la utilització de la llengua francesa en les demandes, les comunicacions o altres documents adreçats a la seva autoritat central.

2. De conformitat amb l'article 42, paràgraf primer i l'article 26, paràgraf tercer del Conveni, Islàndia fa la reserva que no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Les altres disposicions del Conveni s'observen degudament.

Israel: reserves
Article [26]

De conformitat amb els articles 26 i 42 del Conveni, l'estat d'Israel declara que no està obligat en el context dels procediments establerts pel Conveni al pagament de les despeses derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Letònia: reserves
Article [24]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i l'article 24, paràgraf segon, del Conveni, la República de Letònia declara que només accepta la utilització de la llengua anglesa en les demandes, les comunicacions o altres documents adreçats a la seva autoritat central.

Lituània: reserves
Article [24, 26]

1. De conformitat amb l'article 42 i el paràgraf segon de l'article 24 del Conveni, la República de Lituània accepta la utilització només de l'anglès per a

qualsevol demanda, comunicació o qualsevol altre document adreçat a la seva autoritat central;

2. De conformitat amb l'article 42 i el paràgraf 3 de l'article 26 del Conveni, la República de Lituània no està obligada a fer-se càrrec de qualsevol despesa a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26 del Conveni derivada dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses estiguin cobertes pel sistema d'assistència judicial i jurídica de la República de Lituània.

Luxemburg: reserves
Article [26]

El Gran Ducat de Luxemburg declara que no està obligat al pagament de les despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon del Conveni, és a dir, les despeses dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses estiguin cobertes pel sistema luxemburguès d'assistència judicial i jurídica.

Mònaco: reserves
Article [26]

De conformitat amb l'article 26, paràgraf tercer del Conveni, el Principat de Mònaco declara que no està obligat al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Noruega: reserves
Articles: [24, 26]

1. De conformitat amb els articles 24 i 42, el Govern noruec es reserva el dret de no acceptar les demandes, les comunicacions o altres documents adreçats a l'autoritat central en llengua francesa.

2. De conformitat amb els articles 26 i 42, Noruega fa la reserva que no està obligada al pagament de les despeses derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes per la Llei del 13 de juny de 1980 relativa a l'assistència judicial.

Nova Zelanda: reserves
Articles [24, 26]

El Govern de Nova Zelanda declara de conformitat amb els articles 24 i 42 del Conveni, que les demandes, les comunicacions o altres documents adreçats a la seva autoritat central han de ser redactats en llengua anglesa o anar acompanyats d'una traducció a l'anglès; el Govern de Nova Zelanda declara, a més, de conformitat amb els articles 26 i 42 del Conveni, que es reserva el dret de no estar obligat al pagament de les despeses a què fa referència l'article 26 derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Països Baixos: reserves
Article [26]

El Regne dels Països Baixos només està obligat al pagament de les despeses a què fa referència l'article 26 del Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors, conclòs a l'Haia el 25 d'octubre de 1980, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Panamà: reserves
Article [26]

"1. La República de Panamà s'oposa a la utilització de l'idioma francès en les demandes, les comunicacions o altres documents a què fa referència el paràgraf primer de l'article 24, adreçades a la seva autoritat central." *

2. Així mateix, la República de Panamà declara que no està obligada a pagar les despeses a què fa referència el paràgraf primer de l'article 26 del Conveni, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes per un sistema d'assistència judicial i assessorament jurídic".

* El 3 de maig de 1994 Panamà va notificar la retirada d'aquesta reserva. La reserva ha deixat de tenir efecte el dia 1 d'agost de 1994.

Polònia: reserves
Article [26]

De conformitat amb l'article 42, la República de Polònia fa la reserva relativa al paràgraf tercer de l'article 26 del Conveni i declara que no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf anterior, derivades dels procediments judicials, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Regne Unit: reserves i notificacions
Articles [26, 39]

(...), de conformitat amb les disposicions de l'article 42 del Conveni, el Regne Unit declara que no està obligat al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26 del Conveni, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes per un sistema d'assistència judicial i jurídica.

De conformitat amb l'article 39 del Conveni, el Regne Unit notificarà al depositari, en el seu moment, els territoris de quines relacions internacionals n'és responsable, als quals es farà extensiu el Conveni.

República Txeca: reserves
Article [26]

Després d'haver examinat aquest Conveni i sabent que el Parlament de la República Txeca ha donat el seu consentiment, ratifiquem i confirmem el Conveni amb la reserva, de conformitat amb l'article 42 del Conveni, que la República Txeca no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26, del Conveni, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes per un sistema d'assistència judicial i jurídica.

Sri Lanka: reserves
Articles [24, 26]

Article 24

Als efectes de l'article 24, els documents han de ser redactats en llengua anglesa.

Article 26

Als efectes de l'article 26 (3), Sri Lanka només està obligada a assumir el pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf esmentat, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel sistema d'assistència judicial i jurídica de Sri Lanka.

Sud-àfrica: reserves

Articles [24,26]

(a) La República de Sud-àfrica s'oposa a l'ús del francès en les demandes, les comunicacions i altres documents enviats a l'autoritat central de la República de Sud-àfrica, a què fa referència l'article 24 del Conveni, i no accepta aquests documents redactats en francès.

(b) La República de Sud-àfrica no està obligada a pagar les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26, del Conveni, derivades dels procediments judicials o de la participació d'advocats o d'assessors jurídics, llevat que les despeses puguin ser cobertes pel sistema d'assistència judicial en virtut de la Llei d'Assistència Judicial de 1969 (Llei núm. 22 de 1969).

Suècia: reserves

Article [26]

De conformitat amb l'article 42 i en virtut de l'article 42 i l'article 26, Suècia declara que només està obligada al pagament de les despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel sistema suec d'assistència judicial.

Turquia: reserves

Article [26]

"(...) que de conformitat amb el paràgraf tercer de l'article 26, la República Turca no està obligada al pagament de les despeses i les costes del procés, ni, si s'escau, de les despeses derivades de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics i les despeses causades pel retorn del menor." *

*El Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos ha rebut una Nota del 18 d'octubre del 2000 de l'Am-

baixada de Finlàndia relativa a la reserva feta per Turquia. La nota diu així:

"El Govern de Finlàndia no pot acceptar aquesta reserva perquè és incompatible amb els articles 26 (3) i 42 (1) del Conveni.

De conformitat amb l'article 26(3) del Conveni, un estat contractant pot, fent una reserva de conformitat amb l'article 42, declarar que no està obligat al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf anterior, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o assessors jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes per un sistema d'assistència judicial i jurídica.

Tenint en compte la formulació i la intenció d'aquesta disposició, el Govern de Finlàndia considera que la reserva feta per Turquia, que exclou també les despeses cobertes pel sistema turc d'assistència judicial i jurídica, no està permesa en virtut dels articles 26(3) i 42(1). En conseqüència, el Govern de Finlàndia declara que, pel que fa a Finlàndia, aquesta reserva no pot ser invocada per Turquia doncs seria incompatible amb les disposicions esmentades del Conveni.

Veneçuela: reserves

Article [26]

"Totes les comunicacions a l'autoritat central han de ser redactades en llengua espanyola.

La República de Veneçuela no està obligada a assumir cap de les despeses esmentades al paràgraf tercer de l'article 26."*

* El Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos ha rebut, el 26 de febrer de 1997, una Nota de data 24 de febrer de 1997 de l'Ambaixada de Finlàndia amb relació a les reserves fetes per Veneçuela. La nota diu així:

"(...) El Govern finlandès no pot acceptar aquestes reserves que són incompatibles amb el paràgraf segon de l'article 24, el paràgraf tercer de l'article 26 i el paràgraf primer de l'article 42 del Conveni.

De conformitat amb el paràgraf primer de l'article 24, qualsevol demanda,

comunicació i altres documents s'envien en la seva llengua original a l'autoritat central de l'estat requerit i han d'anar acompanyats d'una traducció en la llengua oficial o en una de les llengües oficials d'aquest estat o, quan això no sigui possible, d'una traducció al francès o l'anglès.

Segons el paràgraf segon de l'article 24, un estat contractant pot, fent una reserva, oposar-se a la utilització ja sigui del francès o de l'anglès, en les demandes, les comunicacions o altres documents adreçats a la seva autoritat central. Tenint en compte el redactat i el propòsit d'aquesta disposició, el Govern finlandès considera que la reserva feta per la República de Veneçuela, que exclou la utilització tant del francès com de l'anglès en els casos en què no sigui possible obtenir una traducció del document a l'espanyol, no està permesa en virtut del paràgraf segon de l'article 24 i el paràgraf primer de l'article 42.

A més, la reserva sembla exigir que totes les comunicacions, incloent-hi els documents originals tramesos a l'autoritat central veneçolana, hauran de ser redactats en espanyol, mentre que en virtut del paràgraf primer de l'article 24, els documents seran enviats en la seva llengua original i, a més a més, acompanyats d'una traducció en la llengua oficial o en una de les llengües oficials d'aquest estat (o quan aquesta traducció no sigui possible, en francès o anglès). Aquesta exigència, implícita en la reserva, no només és incompatible amb l'article 24, sinó també, en la majoria dels casos, impossible de complir en els casos en què els documents originals que, en virtut del paràgraf primer han de ser enviats a l'estat requerit, no hagin estat redactats en espanyol.

En virtut del paràgraf tercer de l'article 26, un estat contractant pot fer la reserva segons la qual no està obligat al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf segon, derivades dels procediments judicials o de la participació d'un advocat o d'assessor jurídics, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica. No obstant això, la reserva feta per la República de Veneçuela sembla indicar que, en l'aplicació del Conveni, Veneçuela no pagarà les despeses a

què es fa referència més amunt en cap circumstància, fins i tot en el cas que aquestes despeses poguessin ser eventualment cobertes pel sistema veneçolà d'assistència judicial i jurídica.

El Govern finlandès estima que aquesta reserva és incompatible amb el paràgraf tercer de l'article 26 i el paràgraf primer de l'article 42 del Conveni.

En conclusió, el Govern finlandès declara que, pel que fa a Finlàndia, aquestes reserves no poden ser invocades per les autoritats de la República de Veneçuela, doncs seria incompatible amb les disposicions esmentades del Conveni.

La present declaració no ha de ser interpretada en el sentit que impedeixi l'entrada en vigor del Conveni entre Finlàndia i la República de Veneçuela."

** El Govern d'Alemanya va disposar el 15 d'abril de 1997, al Ministeri d'Afers Estrangers del Regne dels Països Baixos, la declaració següent amb relació a aquesta reserva:

El Govern Federal interpreta la reserva formulada per Veneçuela en el sentit que les persones indigents que presentin una demanda de conformitat amb el Conveni més amunt esmentat, es poden beneficiar de les disposicions generals establertes pel dret processal civil veneçolà per a les persones indigents, és a dir, que la gratuïtat de l'accés als tribunals i de consulta a un advocat està també garantida per als procediments iniciats en el marc del Conveni."

Xile: declaracions
Article [3]

"Xile interpreta l'article 3 del Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors en el sentit que no està en contradicció amb la legislació nacional, que estableix que el dret de tutela i de custòdia s'exerceix fins a l'edat de 18 anys."

Estats no membres de la Conferència de l'Haia

Estat	S ¹	R/A ²	Tipus ³	EEV ⁴	Res/D/N ⁵
Armènia		1-III-2007	A*	1-VI-2007	Res,24,26
Bahames		1-X-1993	A*	1-I-1994	
Belize		22-VI-1989	A*	1-IX-1989	Res,24,26
Burkina Faso		25-V-1992	A*	1-VIII-1992	
Colòmbia		13-XII-1995	A*	1-III-1996	
Costa Rica		9-XI-1998	A*	1-II-1999	
El Salvador		5-II-2001	A*	1-V-2001	Res,D,3,26
Fiji		16-III-1999	A*	1-VI-1999	
Guatemala		6-II-2002	A*	1-V-2002	Res,24,26
Hondures		20-XII-1993	A*	1-III-1994	Res,26
Maurici		23-III-1993	A*	1-VI-1993	Res,26
Moldàvia, República de		10-IV-1998	A*	1-VII-1998	Res,26
Nicaragua		14-XII-2000	A*	1-III-2001	
República Dominicana		11-VIII-2004	A	1-XI-2004	
Saint Kitts i Nevis		31-V-1994	A*	1-VIII-1994	Res,26
San Marino		14-XII-2006	A*	1-III-2007	D,26
Seychelles		27-V-2008	A*	1-VIII-2008	
Tailàndia		14-VIII-2002	A*	1-XI-2002	Res,24
Trinitat i Tobago		7-VI-2000	A*	1-IX-2000	
Turkmenistan		29-XII-1997	A*	1-III-1998	
Uzbekistan		31-V-1999	A*	1-VIII-1999	Res,26
Zimbabwe		4-IV-1995	A*	1-VII-1995	Res,26

Declaracions, reserves o notificacions dels estats no membres de la Conferència de l'Haia

Armènia: reserves
Article [24,26]

De conformitat amb l'article 42 del Conveni (...), la República d'Armènia fa les reserves següents:

1. En relació amb l'article 24, les demandes, comunicacions o altres documents adreçats a l'autoritat central de la República d'Armènia han de ser redactats en les llengües originals i han d'anar acompanyats d'una traducció a l'armeni o, quan això no sigui factible, d'una traducció a l'anglès.

2. En relació amb l'article 26, la República d'Armènia no està obligada a pagar qualsevol despesa a què es refereix el paràgraf segon de l'article 26, derivades de la participació d'un advocat o assessors jurídics o dels procediments judicials, llevat que puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Belize: reserves
Articles [24, 26]

1) Tota demanda o altre document tramès a l'autoritat central en virtut del Conveni ha d'anar acompanyat d'una traducció a l'anglès i no al francès i

2) Belize no està obligada al pagament de les despeses relatives a les demandes en virtut del Conveni, derivades de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics, o dels procediments judicials, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

El Salvador: reserves i declaracions
Articles [3, 26]

1. El Govern de la República d'El Salvador només estarà obligat a assumir les despeses esmentades al paràgraf tercer de l'article 26, quan aquestes despeses siguin cobertes pel seu propi sistema d'assistència judicial i jurídica;

2. El Govern de la República d'El Salvador interpreta l'article 3 en el sentit que no constitueix una contradicció amb la legislació interna que estableix que la majoria d'edat s'assoleix als divuit anys;

3. (...)

4. El Govern de la República d'El Salvador declara que tota la documentació enviada a El Salvador en aplicació del Conveni esmentat ha d'anar acompanyada d'una traducció oficial a l'espanyol."

Guatemala: reserves
Articles [24, 26]

1. La República de Guatemala s'oposa a la utilització del francès en les demandes, les comunicacions i altres documents que es trametin a l'autoritat central, basant-se en el paràgraf segon de l'article 24 del Conveni (si escau).

2. La República de Guatemala no està obligada a assumir les despeses esmentades al paràgraf segon de l'article 26 del Conveni, derivades de la participació d'un advocat, d'assessors jurídics o dels procediments judicials, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Hondures: reserves

Article [26]

Amb la reserva de l'article 26, paràgraf tercer.

Maurici: reserves

Article [26]

La República de Maurici declara que no està obligada al pagament de les

despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon, derivades de la participació d'un advocat o un assessor jurídic, o les despeses judicials, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica.

Moldàvia: reserves

Article [26]

De conformitat amb les disposicions de l'article 42 i de conformitat amb l'article 26, paràgraf tercer, la República de Moldàvia declara que la República de Moldàvia es farà càrrec de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26, només si aquestes despeses estan cobertes pel sistema nacional d'assistència jurídica i judicial.

Saint Kitts i Nevis: reserves

Articles [26]

En aplicació de les disposicions del paràgraf tercer de l'article 26 del Conveni, Saint Kitts i Nevis no està obligat al pagament de les despeses sota el Conveni, de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics o dels procediments judicials.

San Marino: declaracions

Article [26]

"En virtut de l'apartat 3 de l'article 26 del Conveni, la República de San Marino declara que no està obligada a assumir qualsevol despesa esmentada a l'apartat 2 de l'article 26, que resultés de la participació d'un advocat o d'assessors jurídics o dels procediments judicials, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel seu sistema d'assistència judicial i jurídica."

Tailàndia: reserves

Article [24]

"(...) amb la reserva, feta en virtut dels articles 24 i 42 del Conveni, segons la qual accepta només la utilització de l'anglès en les demandes, les comunicacions o altres documents enviats a la seva autoritat central (...)

Uzbekistan: reserves

Article [26]

La República d'Uzbekistan no està obligada al pagament de les despeses a què fa referència el paràgraf segon de l'article 26, derivades de la participació d'un advocat o dels procediments judicials.

Zimbabwe: reserves

Article [26]

...amb la reserva que les despeses a què fa referència l'article 26, paràgraf segon, del Conveni més amunt esmentat no són a càrrec de l'estat.

Taula pag 204

Reserves del Principat d'Andorra en relació als articles 24 i 26 del Conveni sobre els aspectes civils del segrest internacional de menors

Reserva relativa a l'article 24

“De conformitat amb allò que disposa l'article 42 i en aplicació del paràgraf segon de l'article 24 del Conveni, el Principat d'Andorra declara que només accepta les demandes, comunicacions o altres documents adreçats a la seva autoritat que vagin acompanyats d'una traducció al català, o quan això no sigui possible, al francès.”

Reserva relativa a l'article 26

“De conformitat amb allò que disposa l'article 42 i en aplicació del paràgraf tercer de l'article 26 del Conveni, el Principat d'Andorra declara que no s'obliga a assumir les despeses esmentades en l'apartat segon de l'article esmentat, derivades de la participació d'un advocat o d'un assessor jurídic o dels procediments judicials, llevat que aquestes despeses puguin ser cobertes pel sistema andorrà d'assistència judicial i jurídica.”

Conveni sobre el reconeixement i l'execució de les decisions relatives a les pensions compensatòries del 2 d'octubre de 1973

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 16 de desembre del 2010 ha aprovat l'adhesió al següent:

Conveni sobre el reconeixement i l'execució de les decisions relatives a les pensions compensatòries del 2 d'octubre de 1973

El problema del cobrament efectiu d'una pensió compensatòria ha estat una qüestió que ha preocupat la comunitat internacional des del 1938 en l'àmbit de la Lliga de Nacions, i que al llarg dels anys ha estat objecte de regulació en diversos instruments internacionals.

El 15 d'abril de 1958, la Conferència de l'Haia de Dret Internacional Privat, en una primera aproximació, va aprovar un text sobre les pensions compensatòries

que només permetia als fills (legítims, no legítims o adoptius) reclamar el reconeixement o l'execució d'una decisió en matèria de pensions. Qualsevol altre creditor quedava, doncs, fora de l'àmbit d'aplicació del Conveni.

Més tard, la mateixa Conferència de l'Haia durant la dotzena sessió (octubre de 1972) i la sessió de la Comissió Especial que la va seguir (març de 1973), després d'adonar-se del poc abast del conveni precedent, van treballar sobre un nou projecte de conveni que es va titular “Conveni sobre el reconeixement i l'execució de decisions relatives a les pensions compensatòries”, i que no es va aprovar fins al 2 d'octubre de 1973. Aquesta nova versió permet que qualsevol persona creditora d'una pensió compensatòria (cònjuge, persones amb relacions d'afinitat o de col·lateralitat, institucions públiques o fills) pugui demanar-ne el reconeixement o l'execució en qualsevol estat part del Conveni.

En l'àmbit de les Nacions Unides, el 24 de juny de 1956, l'Assemblea General també va aprovar un instrument més flexible a l'hora d'admetre les sol·licituds però que obligava els estats membres a designar autoritats encarregades de la gestió de les demandes. Es creaven institucions intermediàries amb la funció de gestionar i fer efectives les peticions de les parts. Es tractava d'un procediment menys automàtic que requeria la intervenció de nous òrgans de gestió.

Actualment i a escala europea, l'Oficina Permanent de la Conferència de l'Haia ha aprovat el 23 de novembre del 2007 un nou Conveni sobre l'obtenció internacional de pensions compensatòries destinades als menors i a altres membres de la família. Aquest Conveni és molt recent i encara no compta amb el nombre suficient d'estats per entrar en vigor (només ha estat signat per un país). Caldrà seguir atentament en el futur la posició dels socis europeus, especialment aquells amb què Andorra pot arribar a tenir més qüestions objecte del Conveni.

D'altra banda, la mateixa Unió Europea, preocupada per la dimensió del problema a l'interior de les seves fronteres, s'està plantejant la conveniència de tenir una directiva sobre aquesta matèria. La poca acceptació d'aquest Conveni

(només 22 països són estats part dels 68 estats membres de la Conferència) ha motivat probablement la necessitat de revisar-ne el contingut, sobretot si es té en compte que determinats conceptes recollits en el text, com ara les relacions d'afinitat de l'article 26, 2 b), en clara referència a les parelles no casades, estan avui en dia superats. Sobre aquest punt, la majoria dels estats part havien formulat reserves.

Tots els instruments referits intenten regular i unificar criteris i normes al voltant d'una conseqüència directa de la disrupció familiar. Es pretén que la part més perjudicada tingui el dret de percebre una quantitat econòmica per al manteniment dels fills de la parella, si estan al seu càrrec, i, quan escau, per compensar el desequilibri que es produeix a causa precisament del trencament de les relacions.

D'acord amb la pràctica jurídica, l'obligació de satisfer aquesta assignació econòmica ve imposada, en la majoria dels casos, per una sentència de nul·litat, separació o divorci dictada per un tribunal. En la mateixa resolució es fixa la persona que està obligada a pagar aquesta pensió, la quantitat i també les bases per a la seva actuació (habitualment l'índex de preus de consum -IPC). La quantitat es calcula a partir dels ingressos de la persona que està obligada a abonar-los i de les necessitats del beneficiari. Sovint, les mateixes parts pacten els acords sense necessitat d'intervenció de la justícia, malgrat que no sempre és així.

Quant a l'oportunitat d'adherir-se al Conveni, és molt important accentuar que la justícia andorrana rep sovint demandes per part de nacionals, principalment de França, Espanya o Portugal, que veuen com el dret de percebre una pensió compensatòria s'esvaeix quan el deutor trasllada la seva residència al Principat o fora del Principat. La societat andorrana ha reclamat en diverses ocasions a través del Raonador del Ciutadà o dels mateixos òrgans de la justícia la necessitat imperiosa d'adherir-se al Conveni per donar una resposta ràpida a una realitat cada dia més freqüent.

Fins ara, l'única via processal possible per a aquests casos era l'*exequatur*. En la majoria dels ordenaments jurídics es tracta d'un procediment llarg i costós. En